

retratant a ella, però la distància que les separava la feia dubtar.

Se sentia incòmoda, la humitat li anava traspasant la roba i el viatge començava a fer-se-li massa llarg. Va enfosquir de pressa i en un moment tot es va confondre en una sensació de negror esfèrica. Va passejar-se amunt i avall de la coberta per escalfar-se una mica però sobretot per evitar l'objectiu de la màquina. S'arrepnjà a la barana, abocada a l'aigua en una posició que a l'altra li fos impossible de captar sense moure's. Ella, en canvi, podia veure-la perfectament tombant només una mica el cap. Però la dona no va fer res mentre ella estava a la barana, només quan va anar-se'n la va enfocar una altra vegada. Llavors, junts en aquell moment, Ingrid va veure amb tota claredat que desapareixia l'objectiu.

Ja no podia continuar a la coberta i va decidir entrar. Els viatgers, cinc o sis només, dormitaven o llegien repapats ens els seients. Tots van aixecar-se per baixar quan el vaixell va arribar al port de Montijo. També van baixar els dos negres, i d'un d'ells, va tirar la baralla al riu. Va baixar l'home que feia els mots encreuats, però la dona de la màquina va quedar-se a la coberta.

A Montijo ningú no va embarcar-se cap a Lisboa.

Íngrid ja no va moure's de la cabina. Estava sola amb l'home del bar que escombrava i amuntegava caixes de cervesa. D'un transistor amagat entre bosses de cacauets s'escapava un refregit de cançons dels Beatles. Ella, amb el front clavat al vidre d'una de les finestretes, es deixava endur per la música, mirant el sol blanc que formava el vaixell. Tot d'una van començar-se a sentir crits i corredisses a dalt, a la coberta. El cambrer, sense deixar de feinejar, va apujar el volum de la ràdio. Uns instants després va baixar la fotògrafa escortada a banda i banda per dos tipus hepàtics amb pinta inequívoca de policies. La dona va mirar Íngrid i, durant uns segons, unes dècimes de segon, va notar com tot es paralitzava. La música, els gestos dels policies, la remor de l'aigua... i com tota aquesta energia es projectava sobre ella. Després mai no va saber quan va durar aquella sensació, mai no va saber del tot si s'havia produït, perquè en un moment donat va trobar-se una altra vegada sola amb l'home del bar.

Va tornar a Lisboa esgotada i amb ganes de dormir. Per això, la primera cosa que va fer en arribar, va ser buscar la pensió que li havia recomanat el matemàtic. Li va ser bastant fàcil trobar-la perquè estava prop del port. La regentava una mulatassa tota malucs i dentadura que es deia Concepção. De la pensió, no en va sortir fins l'endemà per esmorzar. Va anar a un local minúscul. Una mena de granja on a més de servir begudes venien ous, llet i pastissos. Les parets i els mobles estaven pintats de color vainilla. Rera el taulell principal que era en realitat una vitrina nevera, hi havia un mirall bisellat en forma d'hexàgon. A banda i banda del mirall, pintats al fresc, dos homes gairebé idèntics vestits amb levita negra, coll blanc i punxegut, punyetes també blanques i calçats amb sabates amb sivelles amples i planes. Duïen un barret negre amb una ploma del mateix color, a sota al peu de cada figura, una mena de pergami amb una llegenda on només podia llegir-se «académico».

Al bar, només hi eren ella i una dona grossa que llegia un diari. Tot hauria estat normal si no fos per la foto, l'única foto que hi havia a la portada del diari i que de lluny, Íngrid va semblar reconèixer. Va aixecar-se per comprovar-ho i va veure que no s'havia equivocat, era ella mateixa asseguda a la coberta del vaixell.